

Çocuklar okuldan veya bakıcıdan gelip, uyuyuncaya kadar onlarla beraberim. Onlar uyuduktan sonra kendime biraz *decaf* kahve yapıp interneti kesik bir bilgisayarın başına oturuyorum. Bu yazılar onlar. Geceyarısı notları.

Dünyayı kimler kurtaracak? Ben değil. Kendimden umudum yok. Konuşarak da kurtarılacağını sanmıyorum. Yazarak da. Dünyanın belki kurtarılmak istediğinden de emin değilim. *Daha iyi* dedikleri de, sonradan *daha kötü* olabiliyor, eskiyi özleyorz çünkü *şimdi* ve *gelecek* bize sorumluluk verirken, geçmiş bize çocukluğumuzu hatırlatıyor.

Sorumlu olmak istemediğim çok şey var. Dünyadan sorumlu olmak mesela, istemediklerimden biri. Karar veremediğim seçimlerde oy vermek de bunlardan biri. Bu seçime 2013'ten beri ilk defa *kararsız* giriyorum. Muhalefetin söylediklerini çok sevdiğimden değil, *bizimkilerin* ne yaptığını bildiğinden emin olamadığımdan. *Tayyip baba kesin iyi bir şeyler yapmıştır* diyenler için pek sorun yok ama ben şu son birkaç senedir yaşadıklarımızdan onun *sorumsuz* olmadığını düşündüğüm için, o kadar net olamıyorum.

Bakalım, daha iki ay var ve o zamana kadar belki daha netleşecek durumlar ortaya çıkar. İnsanların oy verirken *mahalleye* bakmaları da bilhassa bu seçimde biraz tuhaf geliyor. Ortaya bir sistem sürüyorlar, ehli olmayanın elinde tehlikeli olabilecek bir cihaz. Bunu söylediğim zaman *ama bunlar ehli* diyorlar, olabilir, el-an iktidar olanlar bu cihazı hakkıyla kullanabilir ama bundan sonrakiler? Bu soruyu sorunca, *fananca evet diyor, fananca hayır diyor* dedikodusu da bana çok bayağı geliyor. Memleket 2012'den beri 5 senede oldukça fazla saf değiştirme gördü. 2019'a kadar kimin hangi safta kalacağı bile belli değilken, *fanancalar da hayırcıymış, feşmekan da evetçiymiş* muhabbeti biraz tuhaf.

Oturup okuyayım dedim: Bir defa *yüzünden* de okudum değişikliği. Normalde, teorik olarak, *görevde bulunma süre sınırı* varsa, böyle bir sistem değişikliğine sıcak bakarım ama bir dengesizlik intibai edindim. Herkesin ağızındaki *bakanlar mecliste sigaya çekilsin* değil de, daha çok meclisle başkanın karşı karşıya geleceği, *istikrar olsun* diye getirilen sistemin, şu sıra şahit olmadığımız türde krizleri getireceği gibi bir endişe içindeyim. Gerçi beni çok mu üzer, pek üzmez, şahsen iki kurumda da gözüm olmadığına göre ne kadar kavgaya edecekleri nihayetinde derdim değil.

İnsanlar başkanlık sisteminde meclisin bugünkü gibi teşekkül edeceğini düşünüyor, bu biraz komik. Meclis'in asıl vazifesi Başkan'a muhalefet etmek olacak, çünkü *şimdiki* gibi *hükümet olamama* gibi bir dert olmadığına göre, insanlar mecliste istedikleri partiye oy verecek. Başkanlık seçimlerinin 2. tura kaldığı durumların hepsinde ve ilk turda seçildiği durumların bazısında, yani hemen her zaman Başkan'ın partisi mecliste azınlık olacak. Bu da Meclis'in yasa yapamaması demek. Daha doğrusu Başkan'ın istediği yasayı yapamaması. Ancak bu bir noktada kriz sebebi, çünkü bu sefer Başkan KHK'larla ülkeyi yönetmeye çalışacak ama muhalefet de mecliste bir olup KHK'ları iptal edecek. Al sana mis gibi yönetilemez bir ülke. Bunu engellemek için seçim sisteminde de mecliste bir çoğunluğun (herhangi bir çoğunluğun) olacağı bir değişiklik yapmak lazım ama sanırım bu kadarını düşünemediler. *Kriz çıksın da bakarız.*

Bana nedense Tayyip Erdoğan ve onu sevenler, başkanlık sisteminde bugünleri arayacaklarmış gibi geliyor. İçimden bir ses bunu söylüyor ve bu sebeple onlara katılıp katılmamak konusunda tereddütteyim. *Kendiniz ettiniz, kendiniz buldunuz* mu diyeceğiz, *kendimiz ettik, kendimiz bulduk* mu diyeceğiz, işte o kısma karar veremiyorum.